

Ondanks de kille omgeving straalt ze iets warm uit. Maar haar gezicht toont alleen zakelijke neutraliteit.

Ze steekt haar hand uit. "Lisa Rodríguez. Loopt u met mij mee, alstublieft?"

Enigszins overvallen door haar verschijning sta ik op. Ze leidt me door een labyrint van gangen naar een verhoorkamer.

Elke stap brengt me dichterbij een confrontatie die ik liever zou vermijden.

We komen uit bij een mufte, steriele ruimte met fletse tluizen en muren vol vlekken. Ik weet niet wat hier allemaal gebeurd is, maar het is duidelijk dat ik niet de eerste ben die hier wordt verhoord. "Neem plaats," zegt ze resoluut en ik ga zitten op een plastic stoel. Recht tegenover me doet Lisa hetzelfde. Ik schat haar een jaar of 40 - jong genoeg om nog idealistisch te zijn, maar oud genoeg om al flink wat ervaring te hebben. Haar blik is doordringend maar niet onvriendelijk. Heel even vraag ik me af hoe ze in deze baan terecht is gekomen, wat haar drijft. Dan schuift ze een dossier voor zich en opent het. Haar stem klinkt zakelijk als ze begint: "Meneer Hoppenbrouwers, vertelt u eens wat er precies is gebeurd. Die avond van de brand."

Ik ga rechtop zitten in mijn stoel, mijn handen in elkaar gevouwen op tafel. Haar blik priemt door me heen.

Daar gaan we.

"Nou," begin ik, "ik was thuis toen ik de sirenes hoorde. Keek naar buiten. Zag de vlammen al uit het dak slaan. Ik

ben er meteen naartoe gerend, maar er viel niks meer te redden."

Lisa knikt langzaam. Haar pen krast over het papier. Ze kijkt op. Haar blik valt op de flinke bult op mijn voorhoofd. "Wat is er met uw hoofd gebeurd?"

Ik grijp naar de pijnlijke plek. Het bonst onder mijn vingers. "Vannacht kreeg ik een tak tegen mijn hoofd. Toen ik wegluchtte voor de brand."

"Vervelend," zegt ze. Haar stem vlak als een steen. Ze wacht. Pen in de aanslag.

"En de activiteiten in uw stal? Voor de brand?" Ze houdt mijn blik vast. "Wat weet u daarvan?"

Ik kijk haar recht aan. "Weinig. Ik heb de stal verhuurd, een paar maanden terug. Via een kantoor. Geen idee wat de huurder daar precies deed. Ik begreep iets met caravans."

Lisa bestudeert me. "Een kantoor? Welk kantoor?"

Ik noem de naam die Mehmet me gaf. Dat zou allemaal moeten kloppen. Lisa noteert het.

"En u had geen idee wat er gebeurde? Bent u daar nooit binnen gaan kijken?"

Ik voel een kleine irritatie opborrelen.

Wat wil ze me nu verwijten? Alsof ik niks beters te doen heb.

"Luister," zeg ik, mijn stem scherper, "Weet u hoeveel instanties me op de huid zitten? Ik run een varkensfokkerij, mevrouw. Ik verdrink in bureaucratische onzin. Emissie-eisen, fosfaatrechten, dierenwelzijn - allemaal opgelegd door

ambtenaren die nog nooit een varken van dichtbij hebben gezien. Ik werk me een slag in de rondte, mevrouw. Denkt u dat ik tijd heb om telkens te gaan kijken wat er in een verhuurde stal gebeurt? Ik heb de verhuur gewoon nodig als inkomsten. En zelfs dan lukt het amper om rond te komen."

Lisa kijkt me onbewogen aan. "Dus u zegt dat financiële druk u ertoe dreef om niet te veel vragen te stellen over de huurder?"

Ik bal mijn vuisten onder de tafel.

Probeert ze mijn woorden te verdraaien? Me er doodleuk in te luizen?

Ik voel mijn ademhaling versnellen. "Dat zijn uw woorden. Ik zeg u alleen dat ik mijn handen vol heb aan het draaiend houden van mijn bedrijf, met al die waanzinnige regels die jullie maar blijven verzinnen. Weet u wel hoeveel het kost om alle stallen aan te passen aan de laatste milieunormen? Of wat ik kwijt ben aan die luchtwassers waar niemand op zit te wachten, maar waar de overheid zo obsessief over blijft doen?"

Mijn stem wordt luider met elke zin.

Lisa zit daar maar, pen in de aanslag, klaar om elk woord tegen me te gebruiken. Ik kijk naar haar en zie alles wat ik haat aan dit systeem. Die eeuwige arrogantie. Dat onbegrip voor het boerenbestaan.

"Kijk," zeg ik, en mijn stem krijgt een scherpe rand. "Ik werk me al decennia uit de naad om dit land van voedsel te voorzien. Maar dankzij de Haagse feestbende die continu

van links naar rechts gaat, staat mijn bedrijf op omvallen. En nu zit ik hier, alsof IK de misdadiger ben. Jullie hebben nooit één vinger uitgestoken om mij te helpen. Alleen maar regeltjes strooien en met het vingertje wijzen. Het is om te kotsen."

Ze zegt niets. De seconden rekken zich uit.

Lisa staart me aan. Gefronste wenkbrauwen. Ze klikt een paar keer met haar pen, schraapt dan haar keel.

"Bent u bekend met ene Mehmet Demir?"

Zeker. Maar dat ga ik jou niet vertellen.

"Mehmet? Nee, die naam zegt me niets," lieg ik.

Lisa bladert door haar papieren. "We hebben aanwijzingen dat hij en zijn bende achter illegale activiteiten zitten die in uw stal plaatsvonden. Weet u zeker dat u hem niet kent?"

Mijn hersenen draaien op volle toeren. Ik moet voorzichtig zijn. Niet de indruk wekken dat ik hem ken.

"Ik weet dat de huurder van de stal van Turkse afkomst is. Ik ken veel Turken in het dorp, maar de naam Mehmet zegt me niets." Ik houd mijn gezicht in de plooi. "Ik kan toch ook niet onthouden hoe ze allemaal heten? Die namen zijn vaak wat ingewikkeld. Zoals ik al zei, ik heb alleen met het verhuurkantoor gesproken. Leuke vent. Öztürk, geloof ik."

Lisa noteert de naam. "En waar kent u dit kantoor van?"

Ik kan natuurlijk niet zeggen dat ze mij hebben benaderd via Noud. Maar het antwoord schiet me spontaan te binnen. "Ik ontmoette hem toevallig, een paar maanden terug. In een

wachtruimte van het ziekenhuis in Breda. We raakten aan de praat, hij zei dat hij een klant had voor de stal. Ik dacht niet dat..."

Ze klikt met haar pen.

Ik val stil.

Lisa kijkt me doordringend aan. "U dacht niet dat... wat? Dat er in uw stal misschien illegale activiteiten zouden plaatsvinden onder uw neus?"

Lisa klikt opnieuw een aantal keren met haar duim op de achterkant van de pen en kijkt me afwachting aan.

Mijn ogen schieten naar de pen in Lisa's hand. De pen is blauw met het politielogo erop. Waarschijnlijk besteld in een grote doos met duizenden van dit soort klikpennen. Het is een doodgewone pen. Maar in haar vingers lijkt het ding een martelwerktuig.

Wat is ze in godsnaam aan het doen met die pen?

Klik.

Daar gaat hij weer. Ik voel de irritatie. Waarom blijft ze dat ding in- en uitklikken? Is het een tactiek? Probeert ze me zenuwachtig te maken?

KLIK.

Luiders dit keer, of verbeeld ik het me? Mijn ogen vernauwen zich, gefixeerd op de punt van de pen die verschijnt en verdwijnt. In-uit, in-uit. Als de tong van een slang die zijn prooi in slaap wiegt voor de dodelijke beet.

KLIK-KLIK.

Elk geluid lijkt nu door merg en been te gaan. Mijn

ademhaling versnelt. Mijn handen, plat op tafel, beginnen licht te trillen. Ik wil schreeuwen, die verdomde pen uit haar vingers rukken en in stukken breken. Mijn ademhaling verkort en zit steeds hoger in mijn borst, een vuur van frustratie en ongeduld dat steeds hoger oplaait. Ik voel me als een snelkookpan zonder uitlaatklep, elk klikje van de pen draait de vlam hoger.

"Dus u dacht niet aan illegale activiteiten in uw stal? Kom zeg, meneer Hoppenbrouwers. U bent toch niet van gisteren?"

K-L-I-K.

Plotseling sta ik op. Ik leun over het bureau, dicht naar Lisa toe. Mijn vinger prikt in haar richting.

"Nee, ik ben niet van gisteren!" snauw ik. "Eerder van morgen. Ik denk aan mijn toekomst. Een toekomst die jullie kapot willen maken!"

Mijn stem slaat ervan over. Jaren van opgekropte woede zoeken een uitweg.

"Illegale activiteiten? Ja... ja, misschien heb ik inderdaad wel eens gedacht dat hij – weet ik veel – illegale sterke drank brouwde. Maar daar heb ik in de praktijk nooit iets van gemerkt."

De woorden tuimelen over elkaar heen.

"Ik ben een eerlijk man, agent. Ik werk hard voor de kost. Ik hoef geen geld van criminelen. Of dacht je soms dat boeren niet meer zonder kunnen tegenwoordig, dankzij al die idiote regels die jullie ambtenaren maar blijven

bedenken? En KAP met het klikken van die pen!"

Lisa's gezicht verstrakt. Ze is verrast door mijn plotselinge uitbarsting, maar laat zich niet uit het veld slaan. Ze legt de pen naast zich neer.

Op heel rustige toon pakt ze het gesprek over. "Dat zal ik doen. Ik snap uw frustratie. Uw werk als varkensfokker wordt u inderdaad niet makkelijk gemaakt. Maar gaat u weer rustig zitten, meneer Hoppenbrouwers. Het lijkt me goed dat u uw woorden vanaf nu zorgvuldig kiest. Het onderzoek loopt immers nog. Bent u zich bewust van wat de gevolgen kunnen zijn als blijkt dat u direct of indirect wél betrokken was bij illegale activiteiten?"

Ik ga langzaam zitten, nog natrillend van deze spontane uitbarsting.

Lisa somt op: "Verzekeraars vergoeden bijvoorbeeld de schade niet. De gemeente kan straffen opleggen, zoals sluiting van uw pand en boetes. En de hypotheekverstrekker kan uw hypotheek opzeggen. Dat wilt u allemaal niet, toch?"

Ik zie het al voor me - alles kwijtraken waar ik mijn hele leven voor geploeterd heb. Door een stomme fout. Door een moment van wanhoop.

"Er is nog een andere belangrijke vraag," vervolgt Lisa. "Had u wel eens contact met mensen die bij uw huurder kwamen? Bezoekers, leveranciers, dat soort zaken?"

En dan, plots, daalt de koele kalmte weer over me neer. Hetzelfde gevoel als voor de spiegel in het benzinestation. De paniek, de opgebouwde frustratie - het verdwijnt